Lumi és a suttogó tükör

Egy mese az önszeretetről: ahogy Lumi megtanulja, hogy a jó szót, amit magunknak mondunk, ugyanolyan fontos kimondani, mint amit másoktól kapunk.

Azon az estén, amikor az ég már lilára váltott a kert fölött, Lumi későn ért haza, és a cipőcskéje még mindig csepegett. A kert végében halkan susogtak a kökénybokrok.

A délutánt a patak partján töltötte. A többiek könnyedén átugrottak a keskeny vízen, ő pedig hétszer futott neki, és hétszer csobbant bele.

Hazafelé egyetlen szót sem szólt. A tarisznyája nedvesen lógott az oldalán, és a fűszálak hűvösen simogatták a bokáját.

Bement a kuckójába. Ez volt a legpuhább hely a világon: párnák, egy kockás takaró, egy alacsony polc, meg egy kicsi kerek tükör a falon.

A tükör régi volt, és néha megszólalt. Nem sokat beszélt, csak akkor, ha valaki egészen csendben álldogált előtte.

Lumi megállt a tükör előtt, és sokáig álldogált ott.

„Semmit nem csinálok jól”, mondta halkan. „A többiek átugrottak. Én meg csak beleestem.”

A tükör felülete megrezdült, mintha víz volna.

„Ma reggel”, mondta a tükör, „hársfateát vittél a nagymamádnak, és megvártad, míg kihűl.”

Lumi pislogott.

„Délben megálltál a rét közepén, mert a legkisebb pajtás lemaradt. Visszamentél érte.”

Lumi lesütötte a szemét. Ezekre nem is gondolt egész nap.

„És hétszer nekifutottál a pataknak”, mondta a tükör. „Hétszer.”

„De hétszer bele is estem”, felelte Lumi.

„Így van”, mondta a tükör. „És hétszer fel is álltál.”

HÉTSZER BELEESTEM. ÉS HÉTSZER FEL IS ÁLLTAM.

Lumi nem felelt semmit. Odakint egy tücsök ciripelt, aztán elhallgatott, aztán újrakezdte.

Lumi leült a párnák közé, és magára húzta a kockás takarót. A takaró még őrizte a délelőtti napfény melegét.

Meggyújtotta a kicsi gyertyát a polcon. A láng halkan sercent, aztán megnyugodott.

Lumi a térdére tette a tenyerét, és sokáig hallgatott. Valami megmozdult a mellkasában, csendesen, mint amikor reggel kinyílik egy szirom.

Aztán felnézett a tükörre.

„Ma hétszer felálltam”, mondta.

„Így van”, felelte a tükör halkan.

Lumi elmosolyodott. Először aznap.

A gyertya lassan égett tovább, a párnák puhán tartották, és odakint a kökénybokrok tovább susogtak az esti szélben.

Van úgy, hogy a legfontosabb jó szót nem másoktól kapjuk, hanem magunknak mondjuk ki, halkan, este, mielőtt elalszunk.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt olyan napod, amikor úgy érezted, semmi nem sikerül? Mi történt akkor?
2. Szerinted miért azt mondta a tükör Luminak, hogy hétszer felállt?
3. Mit tudnál ma este kimondani magadról, ami jó volt?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-suttogo-tukor/